

РЕШЕНИЕ

№ 3529

гр. София, 30.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Ж СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Калина Анастасова

Членове: Темислав М. Димитров
Теодора Анг. Карабашева

при участието на секретаря Мария Т. Методиева
като разгледа докладваното от Темислав М. Димитров Въззивно гражданско дело № 20231100504217 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Образувано е по въззивна жалба на „Т.И Т.К.“ АД срещу решение № 20074087/11.01.2023 г. по гр.д. № 23816/2021 г. по описа на СРС, 164 състав, в частта, с която са уважени исковете с правно основание чл. 128, т. 2, чл. 224, ал. 1, чл. 221, ал. 1 КТ и чл. 86 ЗЗД, предявени от Д. Н. К. срещу жалбоподателя, като последният е осъден да заплати в полза на ищеца сумите, както следва: 9202,67 лв. (при допуснатата очевидна фактическа грешка относно размера на уважената част от иска за трудово възнаграждение), представляваща сбор от нетни трудови възнаграждения за периода от м.03.2020 г. до м.01.2021 г., ведно със законната лихва за периода от 26.04.2021 г. до погасяването, 621,50 лв., представляваща лихва за забава върху посочената главница за периода от 10.04.2020 г. до 26.04.2021 г., 3431,39 лв., обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, ведно със законната лихва за периода от 26.04.2021 г. до погасяването, 92,46 лв., представляваща лихва за забава върху посочената главница за периода от 20.01.2021 г. до 26.04.2021 г., 2213,75 лв., представляваща обезщетение, дължимо

за срока за предизвестие при прекратяване на договора, ведно със законната лихва за периода от 26.04.2021 г. до погасяването, 59,65 лв., представляваща лихва за забава върху посочената главница за периода от 20.01.2021 г. до 26.04.2021 г.

Жалбоподателят – „Т.И Т.К.“ АД, твърди, че обжалваното решение е неправилно. Оспорва ищецът да е изпълнявал добросъвестно трудовите си задължение, поради което счита, че няма право на трудово възнаграждение. Счита, че възражението му за съдебно прихващане е основателно. Ето защо, моли решението да бъде отменено и исковете да бъдат отхвърлени. Претендира разносните по производството.

Ответникът по жалбата – Д. Н. К., оспорва жалбата и моли решението да бъде потвърдено. Претендира разносните по производството.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства, въз основа на закона и във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, достигна до следните фактически и правни изводи:

Първоинстанционният съд е бил сезиран от Д. Н. К. с осъдителни иски с правно основание чл. 128, т. 2, чл. 224, ал. 1, чл. 221, ал. 1 КТ и чл. 86 ЗЗД за осъждането на ответника „Т.И Т.К.“ АД да заплати в негова полза сумите, както следва: 9231,25 лв., представляваща сбор от нетни трудови възнаграждения за периода от м.03.2020 г. до м.01.2021 г., ведно със законната лихва за периода от 26.04.2021 г. до погасяването, 621,50 лв., представляваща лихва за забава върху посочената главница за периода от 10.04.2020 г. до 26.04.2021 г., 3431,39 лв., обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, ведно със законната лихва за периода от 26.04.2021 г. до погасяването, 92,46 лв., представляваща лихва за забава върху посочената главница за периода от 20.01.2021 г. до 26.04.2021 г., 2213,75 лв., представляваща обезщетение, дължимо за срока за предизвестие при прекратяване на договора, ведно със законната лихва за периода от 26.04.2021 г. до погасяването, 59,65 лв., представляваща лихва за забава върху посочената главница за периода от 20.01.2021 г. до 26.04.2021 г.

С обжалваното решение исковете по чл. 224, ал. 1, чл. 221, ал. 1 КТ и чл. 86 ЗЗД са уважени изцяло, като искът по чл. 128, т. 2 КТ е уважен за сумата в размер на 9202,67 лв. и отхвърлен за сумата в размер на 28,58 лв. В решението е допусната очевидна фактическа грешка при посочване на размера на уважената част от иска за трудово възнаграждение, тъй като искът е предявен за сумата в размер на 9231,25 лв., а съдът е стигнал до извод, че е неоснователен за сумата в размер на 28,58 лв. Т.е. искът е основателен за сумата в размер на 9202,67 лв.

(разликата между предявения размер и отхвърления), а не както е посочено в диспозитива на решението – за 9231,25 лв.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Разгледано по същество същото е ПРАВИЛНО.

При проверка правилността на първоинстанционното решение не се установява при постановяването му да е нарушена императивна правна норма, обуславяща решаващите изводи на съда. Следователно, въззивният следва да се произнесе единствено по основанията за неправилност на решението, релевиращи във въззивната жалба.

Както беше посочено, въззивникът твърди, че исковете следва да бъдат отхвърлени, тъй като ищецът не е изпълнявал добросъвестно трудовите си задължения, поради което счита, че няма право на трудово възнаграждение, както и с оглед наведеното възражение за съдебно прихващане със сумата в размер на 15970,28 лв., представляваща общ размер на дължимо обезщетение за пълна имуществена отговорност на ищеца в резултат на вреди от пожари в завода на ответника на 12.03.2020 г. (6711,91 лв.) и в периода от 11.09.2020 г. до 14.09.2020 г. (9258,37 лв.), по които основания въззивният съд дължи произнасяне.

За основателност на иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ в тежест на ищеца при условията на пълно и главно доказване е да докаже, че е бил в трудово правоотношение с ответника в процесния период, като е полагал труд съобразно уговореното, както и уговорения размер на brutното трудово възнаграждение за процесния период.

Не се спори по делото, че между страните е било налице трудово правоотношение по трудов договор от 10.01.2013 г., като ищецът Д. Н. К. е заемал длъжността „технически директор“. Не се спори също така, че трудовият договор е прекратен на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ, считана от 20.01.2021 г.

Видно от представената заповед № ТД-21-001/20.01.2021 г., с която е прекратен трудовият договор на работника, основанията за прекратяване е едностранно от работника без предизвестие поради неплащане на дължимото му се трудово възнаграждение. В заповедта работодателят е определил по основание и размер дължимите в полза на работника обезщетения при прекратяване на трудовия договор – сумата в размер на 3431,39 лв., представляваща обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ за неизползван платен годишен отпуск, сумата в размер на 2213,75 лв., представляваща обезщетение по чл. 221, ал. 1 КТ за срока на предизвестие.

Съгласно представените към исковата молба счетоводна справка и копие от трудова книжка на работника, както и от заключението на приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че ответникът е начислявал в счетоводството си трудово възнаграждение на ищеца за периода, в който той е бил в трудово правоотношение с ответника.

Фактът, че ищецът е полагал труд по процесното трудово правоотношение, се установява и от събраните по делото гласни доказателства. От показанията на свидетеля В.И. Ф. се доказва, че всяка седмица ищецът е бил в гр. Видин – от понеделник до петък, по повод служебната му ангажираност. Съгласно показанията на свидетеля Ц.М. Й. – работник при „Т.И Т.К.“ АД, ищецът Д. Н. К. е бил технически директор на завода в село Сланотрън, област Видни, като е работил в завода до края на 2020 г., когато е напуснал, от понеделник до петък, от 08:00 часа до 17:00 часа, във връзка с което е живеел в гр. Видин на квартира. Свидетелят Й. сочи, че ищецът е бил един от създателите на завода, като е познавал цялата работа, която се извършва със съоръженията, поради което е ръководил целия технологичен процес. Същият е бил съпътстван и с аварии, в резултат на които заводът не е работил, като повредите са били отстранявани под ръководството на ищеца К., а разходите са били за сметка на работодателя.

Във връзка с изложеното съдът намира за доказано обстоятелството, че за процесния период ищецът е полагал труд съобразно уговореното, като му се дължи трудово възнаграждение.

Недоказано е възражението на ответника, че ищецът не е изпълнявал трудовите си задължения добросъвестно. Посоченото възражение е във връзка с релевираното от ответника възражение за съдебно прихващане със сумата в размер на 15970,28 лв., представляваща общ размер на дължимо обезщетение за пълна имуществена отговорност на ищеца в резултат на вреди от пожари в завода на ответника на 12.03.2020 г. (6711,91 лв.) и в периода от 11.09.2020 г. до 14.09.2020 г. (9258,37 лв.), по които основания въззивният съд дължи произнасяне.

На основание чл. 203, ал. 2 КТ, за вреда, която е причинена умишлено или в резултат на престъпление или е причинена не при или по повод изпълнението на трудовите задължения, отговорността се определя от гражданския закон.

Както беше посочено, съгласно показанията на свидетеля Ц.М. Й., технологичният процес в завода е бил съпътстван от аварии, като такива продължават да възникват и след напускането на ищеца. Свидетелят Й. сочи, че

през месец март и през месец септември 2020 г. са възникнали пожари, в резултат на което са били повредени съоръжения. Липсват обаче каквито и да е доказателства, от които да се формира извод, че пожарите са причинени умишлено от страна на ищеца, в която хипотеза същият следва да понесе пълна имуществена отговорност. Точно обратното, и двата пожара по данни на свидетеля Й. са в резултат на производствения процес – първият, през месец март 2020 г., е бил вследствие на отворена врата на машина и навлизане на кислород в тунел, довело до лек взрив и запалване, вторият, през месец септември 2020 г., е бил вследствие натрупване на сажди, които не са били почистени, предвид липсата на заповед от страна на ищеца, в качеството му на технически ръководител на завода.

В тази връзка също така следва да се посочи, че по делото липсват каквито и да е други доказателства, от които да се установява при условията на пълно и плавно доказване настъпили през месец март и месец септември 2020 г. пожари в завода на ответното дружество, както и причини за тях. Точно обратното, видно от справките от РДПБЗН – Видин, в посочените месеци не са регистрирани пожари на територията на завода, но такива са били налице на 05.06.2020 г., 27.07.2020 г., 27.11.2020 г., като причина за пожарите е било небрежно боравене с открит огън от страна на работниците.

По делото пред първата инстанция е приета и съдебно-оценителна експертиза, в заключението на която е посочено, че в резултат на пожари на територията на процесния завод през месец март 2020 и месец септември 2020 г. са причинени щети на ответното дружество на обща стойност 15970,28 лв. Посочената експертиза е изготвена само по данни на ответника, поради което същата не следва да бъде кредитирана нито за доказване на причините за пожарите, нито за размера на щетите от тях.

Следователно, недоказани са твърденията на ответника, че ищецът е действал недобросъвестно при изпълнение на трудовите задължения, в резултат на което умишлено е причинил пожари на територия на завода на ответника, довели до имуществени вреди. Правилно първостепенният съд в мотивите на обжалваното решение и с оглед събрания доказателствен материал е стигнал до фактически и правни изводи, че щетите от пожарите в завода на ответника се дължат на нормален производствено-стопански риск, поради което и на основание чл. 204 КТ работниците, включително ищецът, в качеството на ръководител на производствения процес, не носят имуществена отговорност.

Ето защо, възражението за съдебно прихващане е неоснователно.

Следва да се посочи, че първоинстанционният съд е изложил подробни мотиви във връзка с неоснователността на възражението за съдебно прихващане, които настоящата инстанция споделя изцяло, поради което на основание чл. 272 ГПК препраща към тях.

Във въззивната жалба не са релевирани други доводи за неправилност, относими към присъдените обезщетения при прекратяване на трудовия договор, както и мораторна лихва, поради което въззивната инстанция не дължи друго произнасяне по правилността на решението.

С оглед на това, обжалваното решение се явява правилно, поради което следва да бъде потвърдено.

По разноските:

При този изход на спора и на основание 78, ал. 3 ГПК в полза на ответника по жалбата следва да се присъди сумата в размер на 1735 лв. – разноски за адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция съобразно отхвърлената част от жалбата.

Възражението на въззивника за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ответника по жалбата се явява неоснователно, тъй като същото е в рамките на минималния размер, съгласно НМРАВ.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20074087/11.01.2023 г. по гр.д. № 23816/2021 г. по описа на СРС, 164 състав, в частта, с която са уважени исквете с правно основание чл. 128, т. 2, чл. 224, ал. 1, чл. 221, ал. 1 КТ и чл. 86 ЗЗД, предявени от Д. Н. К. срещу „Т.И Т.К.“ АД, като последното е осъдено да заплати в полза на ищеца сумите, както следва: 9202,67 лв. (при допуснатата очевидна фактическа грешка относно размера на уважената част от иска за трудово възнаграждение), представляваща сбор от нетни трудови възнаграждения за периода от м.03.2020 г. до м.01.2021 г., ведно със законната лихва за периода от 26.04.2021 г. до погасяването, 621,50 лв., представляваща лихва за забава върху посочената главница за периода от 10.04.2020 г. до 26.04.2021 г., 3431,39 лв.,

обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, ведно със законната лихва за периода от 26.04.2021 г. до погасяването, 92,46 лв., представляваща лихва за забава върху посочената главница за периода от 20.01.2021 г. до 26.04.2021 г., 2213,75 лв., представляваща обезщетение, дължимо за срока за предизвестие при прекратяване на договора, ведно със законната лихва за периода от 26.04.2021 г. до погасяването, 59,65 лв., представляваща лихва за забава върху посочената главница за периода от 20.01.2021 г. до 26.04.2021 г.

ОСЪЖДА „Т.И Т.К.“ АД, ЕИК *****, да заплати в полза на Д. Н. К., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата в размер на 1735 лв. – разноси за адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция съобразно отхвърлената част от жалбата.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчване на препис.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____